

Hvis det bliver et nej den 28. maj, er det så hr. Arne Melchior's indstilling, at Danmark skal udmelde sig af Den Europæiske Union den 29. maj, ja eller nej?

**Første næstformand (Birte Weiss):**

Hr. Arne Melchior, og derefter går vi over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

**Arne Melchior (CD):**

Jeg ved ikke, hvor hr. Frank Dahlgaard fik ordet forræder fra, for det var ikke et ord, jeg brugte, og jeg tror, jeg tør lægge hånden på både grundloven og ilden på, at jeg ikke har brugt ordet forræder. Det har jeg aldeles ikke brugt.

Og Det Konservative Folkeparti kan opstille og få valgt, hvem de vil, og have, hvem de vil, i sin gruppe. Men jeg har lov til at fortælle, at hos os går det altså ikke; man må tage visse konsekvenser, når man på helt grundlæggende vigtige spørgsmål er på kontrakurs i forhold til resten af sit parti.

F.eks. meldte jeg mig for nylig ud af FN-Forbundet, som jeg har været medlem af i mange, mange år, da FN-Forbundet begyndte at politisere ved at kritisere Folketinget og regeringen for, at vi ville deltage i den aktion over for Irak, som på det tidspunkt bogstavelig talt var under opsejling.

Man må tage nogle konsekvenser af, at man hører til i en forening eller organisation eller ej, og som udefra seende på Det Konservative Folkeparti vil jeg sige, at hr. Frank Dahlgaard i hvert fald hører meget ilde hjemme dér – lige så ilde, som Danmark vil høre hjemme i EU, hvis vi foruden de fire forbehold også stemmer nej til Amsterdamtraktaten.

Det vil blive en følge so oder so. Men jeg er ikke profet, og jeg kan derfor ikke nøjagtigt angive, hvornår og hvordan det vil ske. Og til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige, at jeg vil ikke den 29. maj foreslå, at vi selv skal trække os. Men vi bliver skubbet ud, for vi bliver passive medlemmer, og vi bliver ildsete medlemmer, og vi får ingen indflydelsesmuligheder, og det vil være til skade for os alle sammen. Men jeg får aldrig lejlighed til at bevise det, for det bliver jo et ja den 28. maj, og derfor kan mit scenario aldrig afprøves.

**Første næstformand (Birte Weiss):**

Fru Elisabeth Arnold i ordførerrækken.

**Elisabeth Arnold (RV):**

Som flere andre ordførere i dag vil jeg betjene mig af et vist mål af genbrug. Amsterdamtraktaten er jo den samme nu, som den var, sidst vi behandlede den, og det var den 21. oktober 1997, og min tale vil så i lidt forkortet udgave have det samme indhold, som den havde dengang.

Det, der ligger foran os nu, er afslutningen på en lang forhandlingsrunde, som har været præget af en del kompromiser, som det naturligvis må være, når 15 forskellige lande skal have deres meninger og deres ønsker med.

Jeg vil gerne her sige, at processen i Folketinget har været forbilledlig. Vi har haft et godt samarbejde partierne imellem, og vi har haft et godt samarbejde med regeringen. Vi er både blevet orienteret formelt i Europaudvalget og uformelt på møder med regeringen undervejs i forskellige faser af forhandlingen, og der har været afholdt mange forespørgselsdebatter, og der er blevet vedtaget mange dagsordener.

Der har været stor åbenhed omkring tilbivelsen af Amsterdamtraktaten – til forskel fra den proces, der førte til Maastrichttraktaten, og det synes jeg faktisk har været en følelig forskel og en stor fordel for os, der har været involverede i den politiske proces.

Det Radikale Venstre siger ja til Amsterdamtraktaten, for vi mener, det er vigtigt, at vi giver det signal, at vi gerne vil have startet optagelsesforhandlingerne med de øst- og centraleuropæiske demokratier.

Det er i det hele taget det vigtigste europæiske spørgsmål overhovedet for vores generation. Og jeg vil nødig skulle sige til nogen af mine efterkommere, at jeg ikke syntes, tiden var inde til at lukke nye demokratier ind, at jeg ikke syntes, de var modne til samarbejde, eller at jeg ikke syntes, vi andre havde råd. Jeg ville ikke kunne se mine efterkommere i øjnene, hvis jeg ikke kunne sige, at vi ønskede at få dem med, og at omkostningerne var det værd.

Hvis man ser på Amsterdamtraktatens konkrete ændringer i forhold til Maastrichttraktaten, så er det ikke syv mileskridt, der er taget, så er der ikke store, voldsomme forandringer, men der er dog forbedringer, som kan tages med på plussiden i det europæiske samarbejde.

Afsnittet om de grundlæggende rettigheder – menneskerettigheder, demokrati, respekt for medlemslandenes nationale identitet – er vi fra radikal side meget glade for. Vi mener, det er vigtigt, at et så omfattende samarbejde har nog-